

Karien van Gennip: "Als je verder wilt komen, is

Het is de tweede keer dat Karien van Gennip (37) met zwangerschapsverlof is sinds ze in het kabinet zit. De CDA-staatssecretaris van Economische Zaken vindt haar zware baan prima te combineren met een gezin.

vier dagen werken echt het minimum"

De kersverse moeder van tweeling Frida en Tessel heeft een uur uitgetrokken voor het interview. "En niet veel langer hoor, want dan moet ik ze weer voeden", waarschuwt ze, terwijl ze de meiden showt. Maar de tweeling lijkt al helemaal ingespeeld op een drukke moeder. Na anderhalf uur is het, op wat gezellig gekir na, nog steeds erg rustig in de box. Het is alsof de piepjonge dames het wel interessant vinden wat mama te melden heeft.

Op de bovenwoning in Amsterdam-Zuid is het gezellig en rommelig - volgens Karien is de woning vooral kindproof ingericht. Ze let niet meer zo op design en de nieuwste woonmode, dat is na de geboorte van Cato (2) wel opgehouden. De woonkamer staat vol bloemen en er hangen wel tweehonderd kaartjes voor de geboorte van de meisjes in januari.

Karien en haar man hebben wel plannen om Amsterdam te verlaten. De woning aan de rand van het centrum van Amsterdam is niet geschikt voor een gezin met drie kinderen, legt Karien uit. In de zomer hoopt ze haar spullen ondergebracht te hebben in een huis met een tuin, buiten Amsterdam. Dat is ook het moment waarop Karien zal besluiten of ze verdergaat in de politiek. Tot die tijd wil ze nog volop genieten in de hoofdstad.

Wat ging er door u heen toen u te horen kreeg dat het een tweeling zou worden? U hebt het al zo druk...

"Nou, allereerst ben je gewoon enorm blij dat je weer zwanger bent. En dan blijken het er ook nog twee te zijn. Dan denk je: wow, twee! Pas later realiseer je je wat de praktische consequenties zijn: twee Maxi

Cosi's, twee bedjes, echt van alles twee. Wat zal dat een tijd gaan kosten! Dat maakt je zwangerschap wel zwaarder. Maar op een gegeven moment zit je er middenin, ben je eraan gewend en weet je hoe je het moet oplossen. Toen ik Cato kreeg, vroeg iedereen zich af hoe ik dat zou gaan doen met een drukke baan en een dochter. Maar dat is prima gelukt. Ik heb het idee dat het goed komt zolang we laconiek blijven en de tweeling gezond is. Als een aantal mannen in het kabinet dit kan, waarom ik als vrouw dan niet? Het betekent wel dat je heel veel dingen heel goed moet regelen. Maar ik heb een paar jaar in Amerika gewoond waar zo'n combinatie heel gewoon is en ik denk dan: waarom hier niet?"

U bent, sinds u in 2003 staatssecretaris werd, twee keer zwanger geworden. Cato werd geboren toen u een jaar aan het werk was. Wat was nu de reactie op uw ministerie? Dachten ze niet: één keer is genoeg?

"Op het ministerie vond iedereen het volgens mij heel leuk. Ook van de Tweede Kamerleden waar ik mee werk, heb ik leuke reacties gehad. Natuurlijk heb ik in de pers wel negatieve geluiden gehoord, maar bewindspersonen die zwanger worden, is iets wat bij deze tijd hoort. Toen ik in dit kabinet stapte, heb ik tegen Balkenende gezegd dat ik graag kinderen wilde. Ik was toen 34 jaar en hij begreep dat. Bovendien ben ik in Europa geen uitzondering, er zijn in andere landen veel vrouwen zoals ik. In de Tweede Kamer zitten veel jonge vaders en moeders. Als er iemand met wallen onder de ogen de vergaderruimte binnenkomt, dan weet ik het al: de baby

heeft weinig geslapen of is ziek. Dat is herkenning. Bij de vergaderingen in de grote zaal van de Tweede Kamer heb ik tijdens mijn zwangerschap achter het kathedor op een kruk gezeten, want een hele dag staan, kon ik niet meer. Tijdens mijn verlof hield het werk nog niet helemaal op en heb ik de grote lijnen uitgezet. Vanuit huis kon ik

"Ik heb zin om weer aan het werk te gaan. Ik wil erbij zijn"

heel veel doen. Ik heb voor mijn verlof nog voorstellen ingediend die door de Kamer zijn beoordeeld die in april, als ik terugkom, zullen worden behandeld. Ik pak de draad gewoon weer op."

Ziet u ertegenop om de tweeling en Cato achter te laten en weer aan het werk te gaan?

"Helemaal niet. Ik heb juist weer zin om te gaan werken. Het is heel erg moeilijk om je voor een baan als deze af te sluiten. Je kijkt naar het journaal of in de krant en dan denk je: ik wil erbij zijn! De bevalling van Frida en Tessel is volgens het boekje verlopen dus ik had weer snel veel energie. Dat was met Cato wel anders, dat was veel zwaarder."

Hebt u dan geen last van schuldgevoelens, dat er naast uw politieke carrière te weinig tijd overblijft?

"Nee. Zolang je weet dat het thuis goed geregeld is, hoeft je je niet schuldig te

"Mannen die hun kinderen niet vaak zien,

voelen. Je zorgen maken over thuis terwijl je aan het werk bent, is niet goed. Zeker de eerste maanden is het voor mij heel belangrijk dat ik op mijn man kan rekenen. Hij gaat in ieder geval proberen de eerste maand thuis te zijn. Je man moet jouw baan wel serieus nemen."

De meeste vrouwen in Nederland kiezen voor een parttime baan naast het moederschap. Meer werken vinden ze niet te combineren met een gezin.

Wat is uw mening hierover?

"Als je echt verder wilt komen als vrouw, is een deeltijdbaan vaak niet genoeg. Toch is het inderdaad zo dat de meeste stellen na de komst van een kind voor 'anderhalve' baan kiezen: hij fulltime, zij parttime. Als kabinet proberen we dit te voorkomen door bijvoorbeeld de kinderopvang goedkoper te maken. Want als een vrouw minder gaat werken of helemaal stopt, dan laat je als maatschappij kansen liggen, vind ik. Maar ik vind ook dat – als je verder wilt komen in je werk – vier dagen het minimum is. En daarbij heeft de man ook een taak. Het gebeurt te weinig dat mannen ook verlof nemen. Ik vind dat als een vrouw zwangerschapverlof kan krijgen, een man ook ouderschapverlof kan vragen. Ik ben als staatssecretaris een voorbeeld voor veel werkgevers en laat zien wat de mogelijkheden zijn."

"Bewindspersonen die zwanger worden, dat hoort bij deze tijd"

Dat is vanuit carrièreperspectief misschien zo, maar hoe zit het met het belang van de kinderen? Veel moeders stoppen met werken omdat ze de crèche gewoon niet zien zitten.

"Dat vind ik niet terecht. Je moet ook de voordelen van een crèche zien. Het is niet zelig voor een kind. Het kind leert voor

zichzelf op te komen, ziet wat oudere kinderen doen en het wordt geholpen bij het zindelijk worden. In mijn omgeving gaan bijna alle kinderen naar de crèche, sommigen zelfs vijf dagen per week en die ouders vinden dat niet zelig. Cato zit drie dagen per week op de crèche en heeft daar ondermeer geleerd om te delen; hoewel ze dat nu met de komst van de tweeling wel wat moeilijker vindt! Ze ziet ze wel als speelkameraadjes maar ze realiseert zich ook dat ze niet meer constant in het middelpunt van de belangstelling staat en dat is soms wel moeilijk."

Het schijnt dat mannen hun kinderen steeds minder vaak zien. Dat ziet er niet zo positief uit voor de gelijke verdeling van de opvoeding van de kinderen.

"Ik vind het moeilijk voor te stellen dat je je kind helemaal niet ziet op een normale werkdag. Ik vraag me dan af waarom die mannen niet een halfuurtje minder slapen of iets eerder van hun werk komen. Maar vrouwen spelen hierin ook een rol. Ze kunnen ook tegen hun man zeggen: zou je niet wat eerder thuiskomen of gewoon eens een ochtend vrij nemen om met de kinderen te gaan zwemmen? Ik sta met gemak wat eerder op en kan nu heel goed tegen weinig slaap. Het is belangrijk om je kind tenminste even te zien op een dag. Natuurlijk, ik reis veel voor mijn werk en soms lukt het niet. Dat vind ik echt heel vervelend maar ik probeer mijn draai daarin te vinden. Bij ons is het dus andersom, mijn man moet mij vaker toespreken en me erop attenderen wat vaker thuis te zijn."

Hoe ziet Nederland eruit als uw dochters straks volwassen zijn?

"Voor mij is dat in een land met goed onderwijs en goede gezondheidszorg en waar de vergrijzing wordt gezien als kans in plaats van als probleem. Ik wil met mijn plan *Silver Economy* bereiken dat we niet alleen de problemen zien van het groeiend aantal senioren maar ook de kansen die dat biedt. Meer bedrijven en lokale overheden

moeten zich, bijvoorbeeld in regio's waar de zware mijnindustrie ophoudt te bestaan, gaan richten op senioren die nog midden in de maatschappij staan en die niet ergens weggezet willen worden.

Ik maak me het meest zorgen over een toekomst waarin de uitval van met name nieuwe Nederlanders groot is. Nu ik moeder ben, denk ik daar nog veel vaker over na. Het allochtone ondernemerschap is een van mijn verantwoordelijkheden als

"Als de mannen in dit kabinet het kunnen waarom ik als vrouw dan niet?"

staatssecretaris van Economische Zaken en daar probeer ik wat aan te doen. Volgens mij is dat een heel belangrijk onderwerp omdat financiële onafhankelijkheid de eerste stap is naar emancipatie en dus naar integratie.

De helft van de jeugd in Amsterdam is allochtoon en ook in andere regio's in Nederland gaat het die kant op. We zien dat allochtonen meer ondernemen dan autochtone Nederlanders, maar tegelijkertijd gaan de bedrijfjes met allochtone eigenaren vaker binnen een jaar weer failliet. Maar ja, als je de zevende taartjeswinkel in de straat bent, dan moet je daar ook niet aan beginnen. Ik probeer daar wat aan te doen omdat deze groep een belangrijk voorbeeld is binnen de eigen gemeenschap maar ook daarbuiten. Positieve voorbeelden zijn heel belangrijk voor integratie."

Het beeld van integratie is de laatste tijd niet zo rooskleurig. Wat is uw visie daarop? Komt het nog goed?

Anderhalf jaar na de moord op Theo van Gogh kijken de mensen die ik in het buitenland ontmoet niet negatief naar Nederland.

kunnen toch een halfuurtje minder slapen?"

Ze zeggen: 'Wat goed dat jullie de discussie zijn aangegaan.' Het is typisch Nederlands om daar zo fel over te praten. Je ziet naar aanleiding van de cartoons over Mohammed heel veel emoties en dan is het op gang houden van de dialoog het verstandigst om te doen.

We moeten in Nederland aan de ene kant begrip hebben voor de gevoelens van anderen, maar aan de andere kant is de vrijheid van meningsuiting een groot goed. Een begrip moet van twee kanten komen. Maar het opvlammen van religieuze tegenstellingen gaat niet zomaar over. Als je pessimist bent dan denk je dat Nederland dit probleem moeilijk aankan. Een optimistisch persoon denkt: ik probeer er wat aan te doen.

Ik geloof wel dat we als land in staat zijn om iets aan die spanningen te doen. Dat doe je onder meer door bondgenoot Amerika aan te spreken, maar ook door de moslimcultuur te leren begrijpen. In Saoedi-Arabië stond ik eens zonder hoofddoek voor een zaal te spreken. Er waren veel camera's op afgekomen en de mannelijke ministers wilden allemaal handenschuddend met mij op de foto om te laten zien hoe vooruitstrevend ze waren!

Hoe is het om als vrouw deze 'mannenportefeuille' van Economische Zaken te vervullen?

Ze zeggen inderdaad wel eens dat ik een mannenbaan heb. En dat past goed bij me want ik heb ook een mannenopleiding gedaan: technische natuurkunde.

Het blijft moeilijk als je als vrouw met de vuist op tafel slaat. Ik kan dat en ik doe dat, maar je wordt dan als vrouw snel gezien als *bitchy* type en dat moet je accepteren. Ik denk dan altijd: zou je dat over een man ook zeggen? Daar moet je laconiek over zijn. Mijn werk is een opdracht die je ook meeneemt naar huis. Het is geen baan die er op zaterdag niet meer is.

Het enige moment waarop het niet in mijn hoofd zit, is als ik tien kilometer hardloop, op zondagmiddag.

"Financiële onafhankelijkheid is de eerste stap naar emancipatie en dus naar integratie"